

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku B. J.

przy uczestnictwie H. M., J. S. i A. J.

o ustanowienie drogi koniecznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2010 r.,

na skutek skargi wnioskodawcy

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 maja 2008 r., sygn. akt

II Ca (...),

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w K. w sprawie z wniosku B. J., z udziałem H. M., J. S., A. J. o ustanowienie drogi koniecznej po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez uczestnika postępowania J. S. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z 29 lutego 2008 r., postanowieniem z 20 maja 2008 r. zmienił zaskarżone postanowienie w punktach I i II oddalił wniosek.

Uczestnik postępowania B. J. J. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego orzeczenia wskazując, iż jest ono niezgodne z art. 145 k.c. oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 425⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 i art. 519² § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy powinna zawierać oznaczenie postanowienia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone postanowienie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie postanowienia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego postanowienia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 519² § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności postanowienia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu, bez wzywania do ich usunięcia (por. postanowienia SN z 12 czerwca 2006 r., I CNP 21/06, nie publ., z 27 lipca 2006 r., III CNP 34/06, nie publ.; z 17 stycznia 2007 r. I CNP 76/06, nie publ.).

Sąd Najwyższy w bogatym orzecznictwie dotyczącym elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wyjaśnił, że skarżący czyniąc zadość obowiązкови wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe powinien odnieść się do konkretnych środków prawnych (nie zaś bliżej nieokreślonych) i przeprowadzić stosowny wywód, z którego wynikało by, że dany środek nie jest dopuszczalny albo, że z innych względów nie mógł by odnieść skutku. Należy przy tym podkreślić, że artykuł 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. wyraźnie wskazuje, że okoliczność ta ma zostać przez skarżącego „wykazana”. Nie wystarczy zatem samo twierdzenie skarżącego nie poparte w tym zakresie stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawnych (por. postanowienia SN z 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17; z 22 listopada 2006 r., V CNP 140/06, nie publ.; z 30 stycznia 2008 r., V CNP 199/07, nie publ.).

We wniesionej skardze skarżący nie wykazał, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skarżący w istocie pominął ten element konstrukcyjny skargi, nie przytaczając w tym zakresie żadnej argumentacji. Z kolei brak wykazania tej przesłanki powoduje, że skarga

dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym i podlega odrzuceniu, bez wzywania do jego usunięcia – art. 424⁸ § 1 k.p.c. (por. postanowienia SN z 12 czerwca 2006 r., I CNP 21/06, nie publ.; z 27 lipca 2006 r., III CNP 34/06, nie publ.; z 17 stycznia 2007 r. I CNP 76/06, nie publ.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.